

**UNIVERSITATEA "POLITEHNICA" DIN BUCUREȘTI
DEPARTAMENTUL DE FIZICĂ**

LABORATORUL DE OPTICĂ

BN 121

**STUDIUL DISTRIBUȚIEI DUPĂ VITEZE A
ELECTRONILOR ÎNTR-UN METAL**

STUDIUL DISTRIBUȚIEI DUPĂ VITEZE A ELECTRONILOR ÎNTR-UN METAL

Scopul lucrării

Lucrarea are drept scop determinarea funciei de distribuție după viteze a electronilor dintr-un metal, precum și obținerea unor rezultate de interes fizic – temperatura gazului electronic și viteza cea mai probabilă a acestora din studiul emisiei termoelectronice, prin metoda magnetronului.

Teoria lucrării

Emisia termoelectronică este emisia de electroni datorată temperaturii ridicate a suprafeței unui corp (în general metal).

Un model simplu pentru comportarea electronilor într-un metal este modelul electronilor liberi, în care se consideră ca aceștia se mișcă într-o groapă de potențial de adâncime constantă W , astfel încât fără acțiunea unor factori externi electrobii nu pot părăsi metalul. Dacă energia cinetică a electronilor devine cel puțin egală cu W (numit și **energia de extracți**), electronii vor părăsi metalul.

Din condiția: $\frac{mv^2}{2} \geq W$ (1) se găsește viteza minimă (critică) a electronilor ce pot fi expulzați: $v_0 = \sqrt{\frac{2W}{m}}$ (2). Condiția (1) nu este însă suficientă, impunându-se, în plus condiția ca v să nu fie paralelă cu suprafața metalului.

Vom studia în continuare fenomenul de emisie termoelectrică, ținând cont de considerente ale statisticii clasice. Ipoteza de baza a acestui studiu este aceea ca între limite suficient de largi de temperatură **electronii din metal alcătuiesc un gaz ce se supune statisticii Maxwell.**

Dacă în unitatea de volum a metalului se găsesc n_0 electroni, numărul dn' de electroni din unitatea de volum care au componentele vitezei $v(v_x, v_y, v_z)$, cuprinse în intervalele $(v_x, v_x + dv_x)$, $(v_y, v_y + dv_y)$, $(v_z, v_z + dv_z)$ este dat de relația:

$$dn' = \left(\frac{m}{2\pi kT} \right)^{3/2} \cdot n_0 \cdot e^{-\frac{m(v_x^2 + v_y^2 + v_z^2)}{2kT}} \cdot dv_x \cdot dv_y \cdot dv_z \quad (3)$$

unde T este temperatura absolută a gazului electronic, m este masa electronului ($m = 9,1 \cdot 10^{-31} \text{ kg}$) iar k este constanta Boltzmann ($k = 1,38 \cdot 10^{-23} \text{ J/K}$).

Considerăm un sistem de coordonate carteziene a cărui axă Ox este perpendiculară pe suprafața emisivă. Numărul de electroni din unitatea de volum care au componenta pe direcția Ox a vitezei în intervalul de valori $(v_x, v_x + dv_x)$, indiferent de mărimea componentelor v_y și v_z se obține integrând (3) după variabilele v_y și v_z între limitele $-\infty$ și $+\infty$:

$$dn_x = \left(\frac{m}{2\pi kT} \right)^{3/2} \cdot n_0 \cdot e^{-\frac{mv_x^2}{2kT}} dv_x \cdot \int_{-\infty}^{\infty} e^{-\frac{mv_y^2}{2kT}} dv_y \cdot \int_{-\infty}^{\infty} e^{-\frac{mv_z^2}{2kT}} dv_z. \quad (4)$$

Știind că $\int_{-\infty}^{+\infty} e^{-\alpha x^2} dx = \sqrt{\frac{\pi}{\alpha}}$, se obține (practicându-se schimbarea de variabilă

corespunzătoare):

$$dn_x = \left(\frac{m}{2\pi kT} \right)^{1/2} \cdot n_0 \cdot e^{-\frac{mv_x^2}{2kT}} dv_x. \quad (5)$$

Numărul de electroni cu viteza cuprinsă în intervalul de valori $(v_x, v_x + dv_x)$, care ajung în unitatea de timp la unitatea de suprafață normală pe Ox va fi:

$$dN' = \frac{dN}{\Delta t \cdot \Delta \sigma} = dn_x \cdot v_x = \left(\frac{m}{2\pi kT} \right)^{1/2} \cdot n_0 \cdot e^{-\frac{mv_x^2}{2kT}} \cdot v_x dv_x. \quad (6)$$

(electronii care ajung la suprafața $\Delta \sigma$ în intervalul de timp Δt sunt cei aflați într-un cilindru drept, având aria bazei $\Delta \sigma$ și înălțimea $v_x \cdot \Delta t$, deci $dN = v_x \cdot \Delta t \cdot \Delta \sigma \cdot dn_x$).

Mărimea:

$$f(v_x) = \frac{dN'}{dv_x} = \left(\frac{m}{2\pi kT} \right)^{1/2} \cdot n_0 \cdot e^{-\frac{mv_x^2}{2kT}} \cdot v_x \quad (7)$$

constituie **funcția de distribuție a electronilor după viteze**.

Viteza v_p pentru care funcția $f(v_x)$ prezintă un maxim se numește **viteza cea mai probabilă** și se poate calcula punându-se condiția de extrem $df(v_x)/dv_x = 0$. Dacă se fac calculele se obține:

$$v_{x_p} = \sqrt{\frac{2kT}{m}} \quad (8)$$

Numărul total n de electroni emiși în unitatea de timp prin unitatea de suprafață normală pe Ox se obține prin integrarea relației (6) pentru toate vitezele superioare lui v_0 (viteza minimă a termoelectronilor, vezi relația (2)):

$$n = n_0 \cdot \left(\frac{m}{2\pi kT}\right)^{3/2} \cdot \int_{v_0}^{\infty} e^{-\frac{mv_x^2}{2kT}} \cdot v_x \cdot dv_x = n_0 \left(\frac{kT}{2\pi m}\right)^{1/2} \cdot e^{-\frac{mv_0^2}{2kT}} = n_0 \left(\frac{kT}{2\pi m}\right)^{1/2} \cdot e^{-\frac{W}{kT}} \quad (9)$$

Intensitatea curentului total care străbate o suprafață oarecare S este numeric egală cu sarcina electrică totală ce străbate suprafața dată în unitatea de timp ($I = n \cdot e \cdot S$); $e = 1,6 \cdot 10^{-19} \text{ C}$ este sarcina electronului. Prin urmare:

$$I = n_0 \left(\frac{kT}{2\pi m}\right)^{1/2} \cdot e^{-\frac{W}{kT}} \cdot e \cdot S = I_0 \cdot e^{-\frac{W}{kT}}, \text{ cu } I_0 = n_0 \left(\frac{kT}{2\pi m}\right)^{1/2} \cdot e \cdot S \quad (10)$$

I_0 este **intensitatea curentului de saturație**.

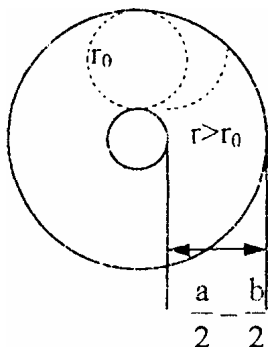
Studiul experimental al fenomenului de emisie termoelectrică se poate realiza cu ajutorul unei diode cu filament (catod) cilindric și cu anod cilindric (de asemenea), coaxiali.

Pentru a selecta dintre electroni numai pe cei care au $v_x \geq v_0$, dioda se introduce într-un câmp magnetic, având vectorul inducție $\vec{B}$ paralel cu axa comună a celor doi cilindri; acest câmp magnetic este furnizat de o bobină alimentată la o sursă de curent continuu, ale carei spire „îmbracă” complet respectiva dioda. În aceste condiții, asupra fiecărui electron emis acționează o forță Lorentz ($F = e \cdot v_x \cdot B$) care determină o

traietorie circulară a electronilor. Raza acestei traietorii rezultă din condiția:

$$e \cdot v_x \cdot B = \frac{mv_x^2}{r} \quad (11) \quad \Rightarrow r = \frac{m \cdot v_x}{e \cdot B} \quad (12)$$

Considerând că „ a ” este raza anodului, iar „ b ” este raza catodului (vezi figura alăturată), se observă că electronii vor ajunge la anod numai dacă:

$$r \geq \frac{a-b}{2}. \quad (13)$$

Deci raza minimă a traiectoriei trebuie să fie:

$$r_0 = \frac{a-b}{2} \quad (14)$$

care corespunde electronilor având viteza minimă:

$$v_0 = \frac{e \cdot B(a-b)}{2m} \quad (15)$$

(vor ajunge la anod electronii pentru care $v_x > v_0$). Dacă bobina este parcursă de curentul I_B și are N spire pe o lungime înfășurată egală cu l , modul vectorului inducție câmp magnetic este dat de relația:

$$B = \mu_0 \cdot \mu_r \cdot \frac{N \cdot I_B}{l} \quad (\mu_0 = 4\pi \cdot 10^{-7} \text{ H/m}). \quad (16)$$

Se consideră $\mu = \mu_0$ ($\mu_r = 1$) deoarece capsula diodei este vidată.

Dacă se înlocuiește relația (16) în relația (15) rezultă:

$$v_0 = \mu_0 \cdot \frac{e \cdot (a-b)}{2m} \cdot \frac{N}{l} \cdot I_B = \alpha \cdot I_B. \quad (17)$$

În condițiile montajului experimental utilizat pentru a efectua practic această lucrare, valoarea constantei α este:

$$\alpha = 2 \cdot 10^6 \text{ m/A} \cdot \text{s}. \quad (18)$$

Prin urmare, din toți electronii emiși de catod în unitatea de timp prin unitatea de suprafață, vor ajunge la anod numai cei pentru care $v_x > v_0$; curentul anodic va fi dat de o expresie similară cu (10), în care – însă - W trebuie înlocuit cu:

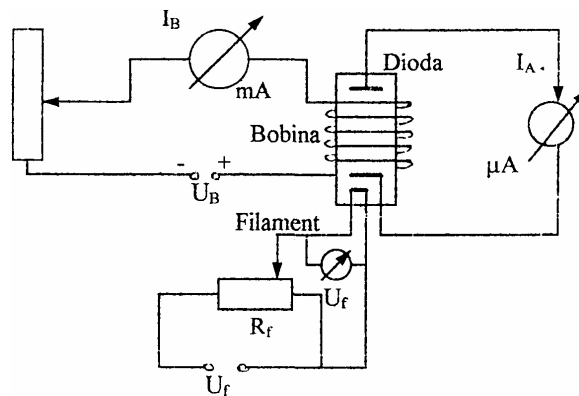
$$\frac{mv_0^2}{2} = \frac{m\alpha^2 \cdot I_B^2}{2} \Rightarrow I_A = I_0 \cdot e^{-\frac{m\alpha^2 \cdot I_B^2}{2kT}}. \quad (19)$$

Prin logaritmare, relația (19) devine:

$$\ln I_A = \ln I_0 - \frac{m\alpha^2}{2kT} \cdot I_B^2. \quad (20)$$

Din această relație, se observă faptul că reprezentarea grafică a dependenței dintre I_A și I_B^2 este o dreaptă de pantă $\frac{m\alpha^2}{2kT} = \frac{1,319 \cdot 10^5 \text{ K/A}^2}{T}$, ceea ce permite aflarea temperaturii T a catodului.

Dispozitivul experimental

Montajul experimental contine o dioda introdusa într-o bobina (vezi figura).

Alimentarea filamentului se realizeaza cu sursa I 4103 stabilizata prin intermediul potentiometrului R_f - care permite variatia tensiunii de filament U_f , deci si a temperaturii T a catodului. Curentul anodic este masurat cu microampermetrul μA , iar circuitul bobinei cuprinde alimentatorul MULTISTAB 235, reostatul R_B prin intermediul caruia se variaza curentul I_B , ale carui valori sunt înregistrate de miliampermetrul mA.

Mod de lucru

1. Se alimenteaza circuitul filamentului (sursa I 4103), fixând tensiunea de alimentare $U_f = 5V$. Se asteapta 5 minute pentru stabilizarea regimului de emisie al catodului.

Curentul anodic se masoara cu μA pe scala de $7,5 \mu A$ sau $15 \mu A$ (initial se fixeaza pe scala $15 \mu A$ iar - daca este cazul - se comuta pe scala $7,5 \mu A$).

2. Se alimenteaza sursa MULTISTAB 235, trecând comutatorul sau pe pozitia A. Tensiunea furnizata de aceasta sursa poate fi variata pe doua plaje ($0 - 15 V$ si $15 - 30 V$), selectându-se domeniul respectiv cu ajutorul comutatorului plasat sub voltmetrul propriu sursei.

Curentul prin bobina I_B se citeste pe miliampermetrul fixat pe scala 120 mA

3. Pentru U_f mentinut constant se modifica I_B si se înregistreaza I_A . Valorile citite pentru I_B si I_A se trec în tabel.

4. Se fac aceleasi citiri pentru ($U_f = 6 V$ si pentru $U_f = 7 V$).

Prelucrarea datelor experimentale

1. Se trasează graficele $\ln I_A = f(I_B^2)$ pentru fiecare dintre cele trei valori ale lui

U_f ; conform relației (20) aceste grafice au forma unor drepte de pantă $\frac{m\alpha^2}{2kT}$.

Determinând din grafice pantele celor trei drepte, se calculează temperaturile $T_{1,2,3}$ ale catodului pentru cele trei tensiuni de filament.

